

EL DAVANTAL DE

V

ivim de ple l'aprenentatge de la democràcia, amb il·lusions i sobresalts, amb sorpreses que a vegades ens tallen l'alè.

Hem passat novament pel tràngol d'una consulta electoral, amb balanç molt favorable, perquè gairebé tothom està d'acord a concedir a la ciutadania la reconeixença d'un elevat civisme. Els candidats van fer una campanya plena de fermesa, es deien les coses clares els uns als altres i mantenien gelosament les posicions lligades a cada opció política.

Després, jo diria que la situació s'ha embolicat una mica. Això que algú ha qualificat de *la pilota dels pactes* posa un punt de desconcert a les alegries democràtiques. De moment, l'endemà mateix de les eleccions, els partits ens van fer sentir que tothom havia guanyat,

cosa bona per a la felicitat col·lectiva. Però va començar, alhora, un mercadeig que s'assemblava a un repartiment de botí, amb uns acords antinaturals que, en alguns casos, han produït esgarriances.

Resulta que el Parlament valencià tindrà un president socialista gràcies al suport *blavero*. A canvi del favor, Unió Valenciana tindrà un lloc a la Comissió de Cultura. Una combinació bellíssima!

A Lleó, Juan Moreno, que havia exercit d'alcalde popular, amb segell regionalista, encapçalava la llista més votada. Però va perdre, perquè els socialistes donaren suport al candidat d'AP. La víctima de la maniobra acusa els seus enemics de «covards, envejosos, traïdors i feixistes». Va afirmar, a més, en una entrevista de premsa, que es

tractava d'una maniobra de 15 senyors que han enganyat el poble de Lleó, l'han insultat i han donat un cop terrorífic a la democràcia.

A Catalunya, la fase postelectoral també ha tingut curiosos aspectes. CiU i PSC diuen que han guanyat les municipals i aporten dades fermes per confirmar-ho: CiU assegura que ha obtingut 604 dels 940 Ajuntaments del nostre país, i el PSC remarca que un 67% dels catalans tenen alcalde socialista.

Les esquerres, en general, manifesten satisfacció perquè consideren que s'han consolidat. I la dreta-dreta està contenta perquè manté —diuen— una regularitat molt estimable, esperançadora de cara al futur.

Gairebé es podria assegurar que gaudim d'una jove democràcia plena de salut. Si no fos pels pactes... Aquests darrers fan pensar en un químic atabalat que barreja ingredients de signe contrari, en cerca d'una fórmula magistral de composició impossible.

L'inconvenient gros és que aquest sistema és caríssim. Els partits s'endeuten per pagar-se una propaganda de circumstàncies —electoralista— que valdria més, penso jo, que fos objecte d'una atenció sostinguda durant tot l'any.

Per acabar tal com estem ara, potser seria millor substituir els mítings de temporada per tertúlies permanents. No caldrien tants milions de pressupost. Els posseïts per la mística de l'activitat política tindrien ocasió d'intercanviar punts de vista i descobrir-se, mútuament, les afinitats insòlites.

Tot això es podria fer sense el trasbals de les consultes electorals i estalviant-nos les fortes despeses que aquestes ocasionen. Es podria dedicar una atenció preferent a no enganyar ningú i és possible que aconseguíssim un aire més familiar, més casolà.

Les tertúlies haurien de ser obertes al públic, i aquí és on podrien sorgir problemes. Però ja mirariem d'arreglar-ho, amb tota la bona voluntat que calgués.

Una despesa inútil

PERE CALDERS